

Nadat hun vader is verongelukt, gaan vier zussen terug naar Santorini. Ze hopen antwoorden te vinden, maar een bizarre verdwijning zorgt voor alleen maar meer vragen.

LINDA VAN RIJN SANTORINI

THRILLER

INKTIP-EXEMPLAAR

Santorini

Linda van Rijn

Santorini

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

Daphne

‘DAMES EN HEREN, VANUIT DE COCKPIT IS DIT UW GEZAGvoerder met de laatste landingsinformatie. Zoals u heeft gemerkt, hebben we zojuist de daling ingezet richting de luchthaven van Santorini. De lokale temperatuur is op dit moment achtentwintig graden en...’

Terwijl de stem uit de luidspreker naar de achtergrond van haar aandacht verdween, keek Daphne Samaras uit het vliegtuigraampje naar de grote steenmassa diep beneden haar die langzaam meer vorm begon te krijgen.

Vanuit de lucht leek het alsof het eiland uitsluitend uit zwart bestond, slechts doorbroken door witte stipjes die op het eerste gezicht veel weg hadden van willekeurig rondgestrooide confetti, maar die bij het dichterbij komen huizen bleken te zijn. De zee was diepblauw en toch staken de rotsen er nog donker bij af. Maar als ze zo meteen vlak boven het eiland vlogen, zouden er meer kleuren te zien zijn, wist ze. Naast het zwart van vulkanisch gesteente waren er rode rotsen, hoog oprijzende, beige wanden die in hun geheel uit zand bestonden en zelfs groene vlaktes. Ze richtte haar blik op het zeewater, waarvan ze de frisheid en het zout al bijna op haar huid kon voelen. Her en der ontwaarde ze boten: de ferry naar Athene, een cruiseschip onderweg naar het volgende Griekse eiland. Toen ze een catamaran zag, wendde Daphne haar blik af.

De daling ging nu hard en steeds beter werden de punten van de rotsen zichtbaar, meer witte huizen en kerkjes, de vuurtoren die al jaren buiten werking was. Een paar rijen achter haar begon een baby te huilen, om haar heen verzamelden mensen hun laatste handbagage. De vrouw naast haar propte een vest in haar toch al volle tas, op de stoel voor haar protesteerde een kind tegen het afsluiten van de iPad. 'Over een uur lig je in het zwembad', hield haar moeder haar voor. In de cabine gonsde de vakantiestemming. Daphne kneep haar ogen samen en probeerde te bepalen wat ze zelf voelde. Dat ze thuiskwam, ja, maar net zo goed de spanning die hoorde bij de dagen die voor haar lagen. Met z'n vieren in het familiehuis, wanneer was dat voor het laatst geweest?

Nooit, realiseerde ze zich. Het was een jaar geleden dat ze met al haar zussen tegelijk op hun geboortegrond was geweest en toen had Daphne een eigen huis geboekt omdat ze het wat veel vond om zich met Olaf en de tweeling in het familiehuis te voegen. Alleen Vera, Helena en Zoë hadden in de villa in Oia gelogeerd. De keer ervoor was het hetzelfde gegaan – ze wist niet eens meer hoelang dat geleden was. Drie jaar? Vier? Uiteraard was het toen anders geweest, met hun vader die de rol van pater familias opeiste die hem op geen enkele manier toekwam.

Ze liet die twee woorden door haar hoofd gaan: pater familias. Met zijn grijze baard, brede schouders en alziende ogen vermoedde ze dat haar vader wel in het clichébeeld van zo iemand paste. Met de autoriteit die hij graag aan de dag legde, ook. Ze hoefde niet hard haar best te doen om die zware, kenmerkende stem weer in haar hoofd te horen. Om hem voor zich te zien, om ook te voelen welk effect zijn aanwezigheid op haar had gehad. Maar een familieman kon ze hem moeilijk noemen.

Nee, zei ze in gedachten zachtjes tegen zichzelf. Ze wilde zich nu niet verliezen in gedachten over haar vader. Daar zou later nog alle tijd voor zijn en zelfs dan zou ze proberen zich te wapenen tegen herinneringen waarvoor ze inmiddels heel wat uren op de bank bij de therapeut had doorgebracht.

‘Therapie?’ hoorde ze de stem van haar zus Helena in haar hoofd. ‘Ik zou niet weten waarom.’

Nee, zij niet. Maar Daphne zat anders in elkaar. Bij haar hadden de altijd op de loer liggende woede-uitbarstingen

en de afwijzing door haar vader diepe sporen nagelaten. Het gevoel dat ze niet voldeed, nooit goed genoeg was, zat verankerd in elke vezel van haar lichaam. De angst dat hij zou ontploffen om iets wat ze had gezegd of gedaan, of niet had gezegd of gedaan, had haar als kind getekend. Nu, op haar zesendertigste, kon ze rationeel wel beredeneren dat ze als klein meisje niets verkeerd had gedaan, dat vallen en opstaan erbij hoorde als je jong was en dat fouten maken moest. Dat ze met haar ijverige karakter en goede schoolprestaties alles had geleverd waarop een vader trots zou kunnen zijn – alsof er al iets extra's voor nodig was om een vader trots te laten zijn. En toch kon ze zich geen moment uit haar jeugd herinneren dat Kostas haar dat gevoel had gegeven, dat hij trots was. Wel dat ze faalde, beter had moeten presteren, te vroeg had opgegeven of simpelweg nooit zou zijn wat hij van haar verwachtte. Al die therapie had haar niet in staat gesteld om blakend van zelfvertrouwen het leven tegemoet te treden, maar wel om het gevoel van falen van zich af te schudden. Om de verwachtingen waaraan ze niet had voldaan daar te laten waar ze hoorden: bij haar vader. *Come as you are*, zong Kurt Cobain. Zover was ze nog niet, maar het ging steeds beter.

Dat was, tenminste, als ze gewoon haar leven in Nederland leefde. Nu, onderweg naar de plek waar ze tot haar tiende had gewoond, kwamen allerlei herinneringen boven. Herinneringen die ze voor nu nog niet wilde toelaten. Ze haalde diep adem en keek weer naar buiten, concentreerde zich op het landschap. Ze vlogen nu evenwijdig

aan de rotsformaties, wat betekende dat ze er bijna waren. De landing zou plotseling zijn, het remmen hard door de korte landingsbaan. Het lampje van de stoelriemen was al aan en de gezagvoerder droeg ook de cabinecrew op om plaats te nemen op hun stoelen. Het vliegtuig schommelde een beetje en verloor het laatste beetje hoogte. Er ging een schokje door Daphnes lichaam toen de wielen van het landingsgestel de baan raakten. *Touchdown*, ging het door haar hoofd. Niet alleen op het asfalt van de landingsbaan, maar op de grond waar ze was geboren en gevormd. En waar ze de komende dagen weer niets anders zou zijn dan de derde Samaras-dochter. Ze haalde diep adem en probeerde zich voor te bereiden, al wist ze niet precies waarop.

Zoë

De enige geluiden die de stilte doorbraken waren de paardenhoeven die dof landden op de ondergrond van gravel en de bries waarmee de zwarte ruïnen zijn genoeg over de rit liet blijken. Zoë Samaras hield de teugels losjes in één hand en leunde voorover om het paard een klopje op zijn hals te geven. Hier, tussen de hoog oprijzende wanden van zand aan weerszijden van het pad en met niets anders dan het paard onder zich en de vogels in de lucht hoog boven haar, voelde het even alsof haar geluk compleet was. Het indrukwekkende landschap en de kracht en betrouwbaar-

heid van het paard vervulden haar zoals bijna niets anders dat kon. Het was raar, bedacht ze terwijl ze achteroverleunde in het zadel en het paard zijn weg liet zoeken over een steil aflopend stukje van het pad, dat ze in Nederland succes najoeg in marketingtargets en Excelsheets. En dat ze daar heus niet ongelukkig mee was, maar dat ze pas op de rug van een paard, stappend over de steile paden van haar geboortegrond, echt het gevoel had dat ze leefde. Dat ze loskwam van haar dagelijkse leven, van die zogenaamd belangrijke targets en de zoveelste vergadering, en dat ze voelde wie ze was en waar ze vandaan kwam.

Of misschien, bedacht ze terwijl haar hoogdravende gedachten plaatsmaakten voor wat nuchterheid, was dat helemaal niet zo vreemd. Ze was hier op Santorini geboren, hemelsbreed tien kilometer verderop in een groot appartement in Fira. Het ziekenhuis was op een steenworp afstand, maar volgens de overlevering diende baby Zoë zich zo stormachtig aan dat zelfs de slaapkamer bereiken voor haar moeder nog een uitdaging was geweest. Haar babyfoto's, haar eerste stapjes, haar vroegste jeugderinneringen waren allemaal vastgeklonken aan het eiland. Dat haar moeder haar op haar vijfde met haar zussen had meegenomen naar Nederland, deed daar niets aan af. De eerste jaren na de overhaaste verhuizing had Zoë zich zelfs misplaatst gevoeld in Overijssel, ook al woonde ze dicht bij haar opa en oma en had ze neefjes en nichtjes om mee te spelen. Ze probeerde te doen als de Nederlandse kinderen, maar dat lukte voor haar gevoel nooit helemaal. Altijd bleef ze zich anders voelen. Ze was

gewend om buiten te leven, terwijl in Nederland de gordijnen om zes uur sloten, zeker in de herfst en winter. Ze was gewend om de zee altijd om zich heen te voelen, niet slechts een paar keer per jaar wanneer ze vanuit Overijssel naar de Noordzeekust reden. En Nederland was zo plat, zo ingericht. Ze miste de rotsen, de rafeligheid van het eiland.

De enigen die konden begrijpen hoe ze zich voelde, haar zussen, hadden al snel een ander leven voor zichzelf opgebouwd. Destijds had Zoë dat oneerlijk gevonden en voelde ze zich in de steek gelaten. Nu begreep ze dat haar vijf jaar en Daphnes tien jaar een wereld van verschil waren, om het nog maar niet te hebben over Helena en Vera die toen dertien en zestien waren geweest.

Eigenlijk realiseerde Zoë zich nu pas dat ze hun nooit had gevraagd hoe het voor hen was om naar Nederland te gaan, hoewel ze er wel benieuwd naar was. Zoë was nog maar net begonnen op de kleuterschool, maar haar zussen werden abrupt losgerukt van hun school waarop ze al geworteld waren, van hun klasgenootjes en de sociale levens die ze op het eiland al hadden opgebouwd. Terwijl ze haar nek strekte om in de verte de eerste glimp van de zee te kunnen opvangen, nam Zoë zich voor om hen er een dezer dagen eens naar te vragen. Het zou, zo wist ze vrij zeker, toch al één lange *trip down memory lane* worden. Wat wilde je: met z'n allen in hun vaders huis en dat testament dat deze week geopend zou worden.

Haar gedachten gleden weg van haar jeugd en kwamen uit in het meer recente verleden. Om precies te zijn bij

de moeite die het had gekost om tot consensus te komen over alles wat met die grafsteen te maken had. De omvang, de kleur, de tekst: ze waren het zo ongeveer nergens over eens geweest. Vera had als oudste dochter natuurlijk gevonden dat puur dat gegeven, dat losstond van welke inspanning of prestatie dan ook, haar stem verzwaarde. Daarop reageerde Helena als door een wesp gestoken en riep dat zij degene was die de meeste tijd met hun vader had doorgebracht. Had zij immers niet het jaar voor zijn dood op het eiland gewoond? Dagelijks met hem samengewerkt in het bedrijf? Ze had, zo zei ze dan, haar zussen in dat jaar niet bepaald de deur zien platlopen bij Kostas. Daar had ze gelijk in, dat wilde Zoë best toegeven. Maar dan moest Helena ook niet de vele malen vergeten dat ze Zoë – en misschien ook de anderen, dat wist Zoë niet – had gebeld om haar beklag te doen over de steeds maar weer terugkerende gedragingen van Kostas. De vrouwen achter wie hij aan zat zonder dat Maria het wist, het geld dat hij erdoor joeg, de drank. Na zijn dood hoorde Zoë haar zus daar niet meer over, maar ze herinnerde zich de gesprekken levendig. Ook hoe Helena had gezegd dat de relatie tussen Kostas en Maria op haar toxisch overkwam en dat Maria er goed aan zou doen hem te verlaten. Een uitspraak die ze, toen Zoë haar er gisteren aan had herinnerd, nu trouwens ontkende. Maar Zoë wist zeker dat ze het had gezegd.

Op de app hadden ze de ideeën uitgewisseld voor de steen. Wit marmer, vond Helena, passend bij de plaquette. Een grijs tint, was Daphnes mening, met een lichte

tekening van de golven erin. Daar waren zowel Helena als Vera over gevallen, wat Zoë ook wel weer begreep. Vera vond het een goed idee om een tekst uit de Bijbel op de steen te zetten, maar de anderen hadden liever een uitspraak van Kostas zelf. Zoë niet, die vond alleen zijn naam, geboorte- en sterfdatum wel voldoende. Dat was het uiteindelijk ook geworden omdat ze Maria aan haar zijde had gevonden, maar Helena vond nog steeds dat er iets bij had moeten. Dat alleen die datums geen recht deden aan de grootheid die Kostas was geweest. Zoë was het niet met haar eens, ze vond juist dat als je echt een grootheid was, je kon uitblinken in eenvoud. En sinds ze twee dagen geleden op Santorini was aangekomen, wist ze weer even hoe bekend en bewonderd haar vader hier was. De keren dat ze was aangeklampt door mensen die haar vader hadden gekend, waren al niet meer op de vingers van één hand te tellen. Zo'n bijzondere man, zo'n groot verlies, de koning van het eiland, hij had het groot gemaakt.

Dat laatste betwijfelde ze. De zon, baaien, dorpjes en rotsen waren niet door haar vader gemaakt en dat bleven de belangrijkste redenen waarom toeristen elk jaar met vele miljoenen op Santorini neerstreken. Maar natuurlijk had haar vader veel betekend voor de hotels en restaurants, had hij er vele geopend en weer doorverkocht, had hij ervoor gezorgd dat het niveau van de horeca dat van goedkope gyros en souvlaki was gaan ontstijgen. Ze wist het, ze had in de loop der jaren genoeg kennis opgedaan over de zaken van haar vader om haar eigen gedachten

met feiten te kunnen staven. Maar, zo stelde ze maar weer eens vast terwijl ze vooroverleunde om een korte klim voor haar paard wat gemakkelijker te maken, ze zou wel eens willen dat ze het echt voelde. Dat ze bij zo'n lofzang op haar vader haar hart open voelde gaan en dat ze met trots zou kunnen zeggen dat zij de dochter van Kostas Samaras was. Dat iets van die toegedichte grootsheid haar ook vervulde, in plaats van altijd maar die dubbele gevoelens.

Haar gedachten gingen automatisch weer terug naar Nederland. Na die eerste lastige jaren was ze net zo Nederlands geworden als dat ze Grieks was, al ging die verdeling nooit precies door de helft. Op de middelbare school, in de periode dat ze als puber haar identiteit vormde, voelde ze zich een periode lang amper Grieks. Maar toen ze na de havo niet wist wat ze wilde en besloot dan maar een jaar op Santorini te gaan werken, duurde het minder dan een maand voor ze niet eens meer in het Nederlands dacht. Ze kroelde met haar hand door de stugge manen van de ruïnen terwijl ze aan die periode dacht. Laatst had ze het er nog met haar moeder over gehad dat de keuze om uitgerekend naar Santorini te gaan, ook ontzettend slecht had kunnen uitpakken. Eigenlijk herinnerde ze zich niet eens meer waarom ze die keuze had gemaakt, anders dan een vrij puberaal: ik wil hier weg. De band met haar vader was op dat moment op een dieptepunt, ze sprak hem hooguit drie, vier keer per jaar. Daardoor was de keuze voor een ander Grieks eiland veel logischer geweest. Maar toch herinnerde ze

zich niet dat ze die optie ook maar had overwogen. En achteraf was het alleen maar goed geweest dat ze naar het eiland was gegaan in een periode van haar leven dat het goed met haar ging en dat ze het gevoel had dat de wereld aan haar voeten lag. Als kind had ze zich klein en kwetsbaar gevoeld bij Kostas, had ze vaak het gevoel gehad dat ze niet kon voldoen aan wat hij van haar wilde zien. Dat ze in het niet viel bij zijn persoonlijkheid, al had ze daar als klein meisje natuurlijk nog geen woorden aan kunnen geven. Maar toen ze als achttienjarige een baantje vond in een restaurant dat niet van haar vader was, leek ze gek genoeg te stijgen in zijn achting. *'My girl'*, noemde hij haar toen en zei tegen anderen hoe zelfstandig en slim ze was. Zijn woorden werkten op haar uit met een eigenaardige mix van ongemakkelijkheid en toch het gevoel dat er iets werd gevuld dat al heel lang leegstond.

De drie jaar dat ze uiteindelijk was gebleven, behoorden tot de meer gelukkige jaren van haar leven. Niet alleen doordat ze haar vader beter had leren kennen, maar ook omdat ze genoot van haar werk, talloze mensen ontmoette en goed verdiende. Na het baantje in het restaurant werkte ze een tijdje voor een bedrijf dat catamarantochten organiseerde en uiteindelijk begeleidde ze talloze toeristen tijdens paardrijritten. Ze had serieus overwogen om de rest van haar leven op Santorini te blijven, maar uiteindelijk had ze zich gerealiseerd dat elk toeristen-seizoen hetzelfde was en dat de banen, hoe leuk ook, haar elk seizoen min of meer hetzelfde werk en leven zouden